

CEMU POMANJKANJE JEKLA? — Citajte o tem razne spise v tej številki.

Položaj po svetu se zamotava vzlic zborom za mir

Američka politika v Grčiji slabo uspeva. — Kaj bo storila naša vlada s konferenco v Parizu?
Naše naloge na Kitajskem vse zanemarjene

Po svetu se gre za mir, ali pa za novo premirje, da se države do dobrega pripravijo za ponovno klanje.

Naša politika v Sredozemlju
Na Grškem je moral prejšnji premier resignirati in nadomestil ga je vodja monarhistov Konstantin Tsaldaris. Ali bo ostal na krmilu in če mu bo vladlo sploh mogoče obdržati, to v času ko pišemo te vrstice še ne vemo.

Tsaldaris, ki je glavar rojalistične (po imenu "ljudske stranke"), je ljubljenc Wall Streeta. In celo Chicago Tribune, ki je ultrakapitalistični list, poudarja, da v Trumanovi administraciji dominira sedaj merodajni bankirji z Wall Streeta, ne pa stari "ameriški idealci".

Res je Truman s svojo doktrino zavozil, kar sedaj priznavajo tudi mnogi kapitalistični zagovorniki. Kajti podpirati rojaliste, ki še vedno žive v srednjem veku, je izguba. Naš kapitalizem si lahko s to takto potrdišči življenje — in to je vse.

Grški bogataši na begu

Poročilo iz glavnega grškega mesta Aten, datirano 11. avgusta, poslano dnevnikom New York Times in pa Chicago Tribune, pravi, da je v Grčiji nastala tolikšna nervosa, da bogati Grki selijo svoje družine v "varne kraje" (v Anglijo in Ameriko). In seveda s tem tudi svoje dolarine in funte sterline, ki so si jih nabavili na račun inflacije grške drahme. Bogatašem je patriotizem tako tuj kakor eksimovcem tropični zrak.

Ampak kaj pa z našimi tri sto milijoni dolarjev, ki smo jih dali v pomoč monarhistični Grčiji?

To dela najtežji glavobol našim komisijam v tej starodavni deželi, ki so bile poslane tja, da nekaj rešujejo, kar se rešiti ne more, ker je toliko zastarelo, da je obsojeno razpadu.

Reporter omenjenih dveh največjih ameriških listov ugotavlja, da nimajo grški bogataši nobene vere več v našo zaščito, zato že na varno celo iz glavnega mesta, čeprav blizu tam izlagajo našo municio v pomoč tistim Grkom, ki pobijo svoje rojake iz domovinske fronte.

Pomoč Grčiji se slabo obnesla. Kot stope stvari dosedaj, smo se s Trumanovo doktrino na Grškem pred svetom bolj osmeli kot pa kaj pridobili na ogledu.

Sedanja živčna in ekonomska borba vodi svet v novo vojno katastrofo

V Petropolisu v Braziliji so se zbrali nedavno pod vodstvom predstavnikov vlade Zed. držav zastopniki dvajsetih republik (?) latinske Amerike, da se domeni o skupini obrambi proti "agresorjem".

Naša vlada jim je predlagala, da naj bo vsa obrožena sila vseh dežel na tem kontinentu sistematizirana po enem vzorcu — to je, po modelu oborožene sile Zed. držav. In v tem smislu je vlada Zed. držav pripravljena oborožiti vse republike v centralni in v Južni Ameriki. Kanada pa z nami že ima tak dogovor. Enako Anglija. In usiljujemo ga Grčiji in Turčiji, Franciji in Italiji.

Čemu latinski Ameriki treba oboroževanja proti "agresorjem"? Nemčija, ki ji je bila edino nevarna, je poražena. Toda vzlič svojim imperialističnim ambicijam Nemčija pod Hitlerjem in prej pod kajzerjem v Južni Ameriki ni imela sovražnikov, toliko več nasprotiva pa so imele tam vsled svoje ekonomske agresije Zed. države. Nemčija je tam ameriškemu in angleškemu kapitalizmu zelo uspešno konkurirala in ob enem je vodila posebno v Argentini propagando sovražita proti "molahu s severa".

Šele pod pokojnim Rooseveltom se je američka vlada zgenila napraviti tej nemški invaziji konec z doktrino "prijateljskega sosedstva" med USA in latinsko Ameriko. S to politiko je pridobila skor vse dežele v Južni in v Centralni Ameriki za napoved vojne proti osišču, in prejele so vsled tega od Zed. držav visoka posojila, ki jih ne bodo nikoli vrnile. V vojni pa so pomagale le materialno, toda za naš denar in le Brazilija je poslala tudi nekaj vojaštva v Evropo.

Ker je torej "osišč" tepevo in bo za dolgo dobo nezmožno za invazijske vojne, razen ako Japonsko in Nemčija mi podpremo — to je, Zed. države, čemu toliko vpitja, da se konferenca enaindvajsetih ameriških republik v Petropolisu vrši zaradi skupne obramebiti proti "agresorjem"?

Veliko bolj resnično bi bilo, če bi zborovalci povedali, da se jim gre za ohranitev sedanega reda. Dokumentu je to, da toliko sutišajo proti "komunizmu". In ker se toliko gnjavijo z Rusijo. Toda Rusija jim ni nevarna, tudi ako jim bi hotela biti, ker je predalet. Resničnejše je, da smo ji mi nevarni.

Kar je v naši deželi liberalnih časnikarjev, radevolje priznavajo, da je glavni namen konference v Petropolisu obvarovati ta kontinent za kapitalizem. In ob enem mimogrede omenjajo, da će bedo vlade republik Centralne in Južne Amerike kdaj rabile to moderno orožje, ki ga jim nudimo v duhu "dobrega sosedstva", ga bodo namerile na tiste množice, ki so izkoristane in se nekega dne morda upro. In to je tisto, temur pravimo "komunistična nevarnost".

Proti nji smo v vojni sedaj z orožjem v Grčiji, pretimo Jugoslaviji, zgrajamo se nad Bolgarijo in Poljsko — in smo v življeni in ekonomske vojni z Rusijo.

Ako se bo to nadaljevalo na ta način, se bo pričelo novo klanje — hujše kot pa je bilo pod Hitlerjem. In to po naši krivdi.

Nočna procesija v Gorici

V Gorici so priredili nočno procesijo. K slavnosti je bil povabljen le ožji krog najgoričnejših pristašev. V sprevodu so nosili pod pazduhu sliko svetogorske Matere božje. Procesija pa ni zavila, kot običaj nazaj, od koder je prišla, ampak je odšla tja na laško stran. Vse govorice, če, da je bila ukradena, so izmišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

mišljene. Slika je dobila le dekret za prestavitev in to baje naravnost iz Vatikana. In da bi bila prestavitev čim slovesnejša, so jo priredili v tih noči in ob spremljaju neoporečnih gospodov. Da so govorice o kraji neutemeljene, je jasno, saj ni doljev o tem niti sam škof Santiničnili nobene besede. Baje je tudi sama Sveta gora že dobila dekret za prestavitev proti jugu. A gora, kot znano, ni nora

PROLETAREC

LIST ZA INTERESE DLAJSKEGA LJUDSTVA.

IZHAJA VSAKO SREDO.

Izdaja Jugoslovanska Delavska Tiskovna Družba, Chicago, III.

GLASILO JUGOSLOVANSKE SOCIALISTICNE ZVEZE
NAROCNINA V Zedinjenih državah za celo leto \$3.00; za pol leta \$1.75
na četr leta \$1.00.

Inozemstvo: za celo leto \$3.50; za pol leta \$2.00.

Vsi rokopi in oglasi morajo biti v našem uradu najpozneje do pondeljka popoldne za priobčitev v številki tekočega tedna.

PROLETAREC

Published every Wednesday by the Yugoslav Workmen's Publishing Co.
Inc. Established 1906.

Editor Frank Zaitz

SUBSCRIPTION RATES:

United States: One Year \$3.00; Six Months \$1.75; Three Months \$1.00.
Foreign Countries, One Year \$3.50; Six Months \$2.00.

PROLETAREC

4301 S. Lawndale Avenue CHICAGO 23, ILL.
Telephone: ROCKWELL 2864Resnica o pravu vetiranja v svetu
združenih narodov in o posledicah

Iz Lake Success prihajajo dan za dan poročila o sabotaži, ki jo uganja sovjetska delegacija napram demokratični večini.

Anglija, Francija, Kitajska, Sovj. unija in Zedinjene države imajo pravico vsaka zase zavrci vsak predlog, s katerim se ne strinjajo. To je nihen takozvani veto.

Zahtevali sta ta privilegij predvsem dve velesili: Sovjetska unija in Zed. države. Vanj so radevolje pristale Francija, Kitajska in posebno še Velika Britanija.

Tudi ako vseh petinpetdeset članic združenih narodov glasuje za kako stvar, večina nič ne zadeže, ako ena izmed trajnih članic varnostnega končila uloži ugovor.

Ker se sovj. delegacija v varnostnem svetu združenih narodov nahaja vedno v manjšini, se poslujuje veta.

Na prihodnjem zasedanju združenih narodov v septembri bo leta ji bodo skušali ta privilegij odpraviti — namreč ako bo to pogodu naši vlad.

Kajti ne samo Moskva, temveč tudi Washington in London sta se navduševala za veto.

Zed. države ne bi hotele, da bi imel varnostni svet Z. N. pravico pošiljati naše čete, letala in pa magari atomske bombe po svoji mili volji. Zato je pokojni Roosevelt zahteval, da naj ima ameriška delegacija pravico vetirati vsak tak ali sličen obvezni sklep, in končno besedo pa ima seveda zvezni senat.

Moskva se poslujuje pravice vetiranja, ker je osamljena. Naša vrla se togoti, toda bi v slučaju Kremļja enako postopala. Ce nimaš večine, je nimaš.

In zato "veto". Naš zastopnik ima za sabo vse glasove, razen sovjetskega in poljskega. Torej je zmerom v večini in mu ni treba nicesar vetirati.

A na podlagi pogodbe, sklenjene med Zed. državami, Sovj. unijo, Veliko Britanijo, Francijo in Kitajsko med vojno, so te dežele edine, ki lahko z enim protivnim glasom zavrzijo kakrični koli predlog, ki pride na dnevni red v organizaciji Združenih narodov ali v njenem varnostnem svetu.

Slo se je v minulem tednu posebno koga naj sprejmejo medse.

Anglo-ameriška kombinacija se je navduševala za sprejem Irške, Italije, Avstrije in drugih prej nam sovražnih dežel v svojo sredo.

Rusija bi rada Bolgarijo, Madžarsko in Vnjanjo Mongolijo, pa Albanijo. Pa jih ji je zapadni blok odbil. Kar je tudi veto.

Torej Združeni narodi še dolgo ne bodo združeni narodi pač pa le toriče za boje med dvema svetovoma, čeprav je svet res sedaj le eden, ki ga lahko preletiš, ako imaš sredstva, že v dobrih dveh dneh.

Ščuvanje v novo vojno, ki je proti
vsaki logiki in pobija napore za mir

Vsekakor izgleda, da se naša dežela sistematično pripravlja v novo svetovno vojno. Gre se kajpada med nami in Sovj. unijo. Mnogi menijo, da zgolj proti slednji.

Na vseameriški konferenci v Braziliji je Argentina predlagala, da će že hočemo pogodbo medsebojne zveze na kontinentu Severne in Južne Amerike, naj bi se glasila le proti vnanjim invazijam, to je, recimo iz Evrope in Azije.

Zed. države so proti.

Kajti baš naša dežela se je že tolkokrat umešala v razne "revolucije" v latinski Ameriki, da je bilo čudno vsem, razen rudniškim in oljnim ter raznim drugim kartelom.

Argentina želi, da će se ena ali druga močna dežela na tem kontinentu zaplete v takozvano agresivno invazijo, naj imajo druge republike v takih slučajih prosti voljo.

Lahko so za — ali proti Zed. državam. Ali pa ako se gre za borbo med republikami latinske Amerike.

Naš državni tajnik Maršal kajpada sledi Trumanovi doktrini, ki pa med izkorisceno maso v latinskih republikah ni prijubljena.

Vseleno, on je več ali manj uspel, ker vse ondotne dežele vladajo privilegiji, dočim je — na splošno vzeto — velika večina ljudstev v neznanju, to je, ker, ne zna niti čitati, še manj pa se vedat pisati.

Sol imperialisti zasužnjencem nikdar ne dajo, razen tako šolanje, ki jih usposablja za delo ne da bi sami imeli od tega ka drugega kot skromno preživljanje.

Tak sistem skušamo ohraniti tudi po minuli vojni — n. pr. v Nizozemski Indoneziji, v francoski Indokini, v Sredozemlju in sploh povsod drugod, kjer gospodarijo privatni interesi.

Zajeteli smo se protektirati najreakcionarnejši režim Grčije, pomagamo nič boljševem režimu v Turčiji, utikujemo se v Indonezijo v prid olnjih magnatov — to je — naših, nizozemskih in angleških — in vse te napore zakrivamo s frazo borbe zoper komunizem.

To — v bistvu — je razredni boj.

Sovj. unija je lahko še tako obdolžena za imperialistično silo, kar nedvomno je, a mi se bi vsled nje ne smeli predstavljati za angelje, ker nismo — že zaradi tega ne, ker protežiramo in varujemo vrage. Povsod po svetu smo zapsali zaupanje, saj tako trdijo naši najboljši žurnalisti, ker se raje ogrevamo za kralje

V DETROITU IzDELUJEJO AVTE — več kot jih izdelujejo vseporvod po svetu. A kar naenkrat je letos v detroitskih avtih tvornicah zmanjšalo jekla in železa. Pa se marsičesa. In tako se mora po tisoče delavcev vračati v "počitnice", ki so neprostovoljne, a za celotno gospodarstvo naše dežele jako pogubne.

Preobširna govorica

V srečnih šolskih letih smo se nezansko zabavali z latovščino, ki nam je stavke daljšala za polvico. Namesto: "Trava je suha" smo govorili: "Trapavapa jepe supuhapa". Hitro govoranje je delalo tak pomenek ne-poučenim docela nerazumljiv. To je bil za nas prav poseben užitek.

V goriški okolici je lepa slovenska vas, ki si drugače daljša svoje pomenke, za polovico in tudi več. Pomeša se po maši med vaščane na trgu in čuješ: "Porkodijo, kakšna predga! Pordijo, ta oštja ne zna p'vdat, porkodijo, nič druziga, dijoporko. To, porkodijo, smo slišali, oštja, že trkaj botov, porkodijo, dijou bouh". Pomudis se pri balincarjih, ki se razvnemajo: "Dijoporko, udari tu oštju od bale, porkodijo! Ma p'glaj, porkodijo, kaj si slep, dijor porko? Ne vidis, porkodijo, kje je ta oštja od balina, porkodijo? Kratka, dijoporko!" Pivci v kotu podirajo mizo z "moro": "Porkodijo — žest! Dič! Porkodijo — vot! Doj! Oštja, kaku si vrgu? Nuf, porkodijo! Vrži prou — dijoporko! Sink, sink, sink — porkodijo!"

Kamorkoli kreneš, povsod isto pouddarjanje in podčrtavanje. Najkrepkeje med možni srednjih let in med fanti. Pa tudi šolski otroci po cestah ne zastajajo. Najmanj takih okraskov vpletajo ženske, dasi naleži tudi med njimi na nekaj odločnih pristasnij takogežirjenja. Vaščani so zavedni Slovenci in so ponosni na svoje slovenstvo. Gorje, če bi jim kdo očital, da so "b'štardi" ali na pol "zb'štiriani". Mussolini je moral biti drugačnega mnjenja kakor oni sami, ker jim je začel posiljati laške družine v vas in je upal, da nadomestijo polagoma tudi vse druge svoje besede z njegovimi. Pomnožili so svoje okraske s porka in na porka ono, z "dijokane" in še s tem in onim. S tem bogastvom so odeli v gozdove in kreko pomagali partizanom. Po osvoboditvi so se z vso dušo oklenili starih izred in priljubljenih tujih ovirkov.

Razmejitevna komisija je močno v razne druge pjavke kot pa da bi se prikupili izkoriscanim masam ter podjavljenim narodom. Konvencija Kolumbovih vitezov (K. of C.) je dne 21. avgusta in svojih poznejših resolucijah raznih sort zahtevala, da naj "Rusijo iztrebimo", dokler je še čas.

Apelirala je na predsednika Trumana in na zvezni kongres, da naj podvzame vse močne korake za ugonobitev nevarnosti "iz vhoda".

To je mogoče le z našo vojno silo.

A kaj bi s tem dosegli? Kolumbovi vitezi, kajpada, so zgoledi starji ljudje in jim ne bi bilo treba na fronto. Impao pa moč ščuvati v vojno in jo tudi zanetiči, ako hočeo in ako jim v tako takto pritrdi Vatikan.

Poleg te klerikalne organizacije, ki se navdušuje za novo vojno, je zveza vojnih veteranov (Veterans of Foreign Wars). Tudi ona zahteva napram Rusiji "čimostrešjo politiko". Nikomur izmed voditeljev teh dveh skupin ne bo treba tvegati življenu na bojišču. To bo naloga tistih mladeničev, ki se na razne vrnjanje politike nič ne razumejo.

Prsti Kolumbovih vitezov deluje precejšnja skupina ameriških duhovnikov protestantskih ver, ki menijo, da se Zed. držav vzdile Trumanovi in prejšnji Rooseveltovi politiki ne sme podvrediti Vatikanu.

Vojni govor proti Rusiji je imel nedavno tudi trgovski tajnik Harriman, ki je bil tudi že naš ambasador v Moskvi. Njemu je za obvarovanje kapitalizma, zaradi tega je i on za "tough" takto v borbi z Moskvo.

Lahko se spriznimo z dejstvom, da je to razredni boj, ne pa boj med demokracijo in totalitarstvom.

Gre se ali naj bogataši še ostanejo multimilijonarji, ali pa naj prično nihina bogastva služiti ostanci, ki garajo in jih s svojim znojem in umom spravljajo skupaj.

lastni rojaki se bodo takih bratov sramovali.

Pomoč ni nemogača in je nujna. Ce začno vaščani tiste ognje tuje ovirki same opuščati, jim bo najhitreje pomagano!

(Iz Soškega tednika.)

PO GOBE

Dedek je vzel košarico, šel po gobe ter pel na ves glas: "Grem nabirat gob; grem nabirat gob...". Zaslišale so gobe dedkova pesem in se skrile. Nit ne eni našel ded in prišel je prav domov.

Baba je godrnjala: "Kaj poješ, hodi molče!"

Drugi dan je šel ded zopet po gobe. Po poti je molčal. Postal mu je dolg čas, ni vzdržal brez petja pa je zapel: "Grem nabirat jagod; grem nabirat jagod..."

Gobe so slišale dedkovo pesem, pa se niso skrile. Brezkrbno so molele svoje glavice iz zemlje. Ded jih je vse pobral. Nabral jih je toliko, da sta jih imela z ženo za vso zimo dovolj: suhih in nasoljenih.

TISKOVNI SKLAD
PROLETARCA

XII IZKAZ

ILLINOIS

Chicago: Ray Travnik in Joe Culkar nabrala ob priliklje glavnega odbora SNP \$37. Prispevali so: Po \$5: Matt Petrovich, John Cebular, Andrew Grum. Po \$2: Ray Travnik, Joe Culkar, Frank Gradišek, Anton Shular, John Petritz, John Spiller, Anton Trojar, John Kobi. Po \$1: Frank Vrataric, Rudy Lisch, C. Zarnik, Joe Fifolt, Frank Polšak, Louis Kaferle (skupaj \$37). Andrew Vidrich \$2, Fr. Barbich \$2, Matt Turk \$4.

Klub št. 1 JSZ, prebiteit priredil dne 20. aprila, \$300. (Ostali prebiteitki priredile bo izkazan v tej rubriki pozneje.)

Victor Zupančič \$5, John Rak \$2, John Turk \$2, John Mosely \$2, Louis Mohar \$2; B. Kaltiner \$1, I. Ulič \$1, F. Terselich \$1.

Waukegan: Jos. Zelenic \$5, F. Jereb \$2, A. Možek \$2, J. Simčič \$1, A. Meseč \$1.

Oglesby: Kristina Nadvesnik \$2.

La Salle: Leo Zevnik \$1.50, Anton Udovich 75c.

Norris: Ignac Hresčić \$1.

Springfield: Jos. Ovca 75c.

PENNSYLVANIA

Moon Run: Klub št. 175 JSZ \$5. (Postala tajnica Jennie Jerala.)

Houston: Louis Britz \$2.

Sharon: Jos. Cvelbar \$1.

Carcapolis: J. Rozman 50c.

OHIO

Cleveland: Frank Cerne \$5, A. Babič \$2, Ivan Babnik \$2, John Pollock \$2, M. Fuchec \$1, J. Zaver \$1, J. Gerlica \$1, V. Coff \$1.

Girard: Andy Krvina \$1.50.

INDIANA

Winamac: John Kruzich \$2.

Beech Grove: John Terček \$2.

Kokomo: Mary Petkovič \$1.

CALIFORNIA

Fontana: Peter Benedict (El Cajon) \$10, J. Pečnik \$2.25, Louis Parkel \$1, John Rodman \$2.

Los Angeles: Blaž Mezori \$2, Julia Parkel \$1.50.

Oakland: Anton Tomšič 75c.

DRUGI KRAJI

Demopolis, Ala.: John Miklic \$12.

New York, N. Y.: A. Koširnik \$2.

Detroit, Mich.: Martin Menton \$2.

Dul

PRIPOVEDNI DEL

WANDA WASILEWSKA:

Iz ljubezni

(Konec.)

Marija se je zasukala. Mizo je pregrinila z belim vezanim protom, kamor je postavila dva kozarca, sir in konserve in steklene vina. "Kje je odčepnik? Odprti, Griša," je neprevodilo reka in postavila steklenico na mizo. Takoj je okamenela. Grigorij je stresel z laskami... "Bomo pa odprli!" S koleni je stisnil steklenico, vzel v levo roko odčepnik in čez minuto je bila steklenica odprtta. "Izvolite, prosim." "Ah, kako vlijuden je gospod," se je zasmajela. Grigorij ji je naliival vino, ona je primaknila stole. "Prosim, sedite nasproti." "Ne, ne, jaz hočem tu, poleg..." "Na tvoje zdravje, Marija!" "Na tvoje zdravje, Grigorij!" Smešno je, a ona je šele danes razumela, da je on živ. Razumela je vso srečo te besede, ves njen veseli, zmago-slavni smisel. "Na tvoje zdravje, Marija!" "Na tvoje zdravje, Grigorij!" "Za zmago, Marusja!" "Za zmago," "Zapoj, Griša." ... Zaprla je oči. Grišina pesem, njegov glas. Ne, nihče ni pel tako, kot on. Tam, v Berjovki, ko je bila sama, je slišala njegov glas, ki je pel nekje bližu, v njem srcu... To je tista sreča, resnična, najgloblja sreča ljubezni. To je on, njen Griša, isti kot v Berjovki, isti kot pod jablanom. Vrnil se je k njej iz daljne poti, ona pa mu mora pomagati, ga podpirati. Kakšno moro je občutila zadnji mesec? Mogoče pa so bile le težke sanje? "Marija..." "Kaj, dragi?" "Oprosti mi..." "Ustrašila se je. "Kaj vendor, dragi?" "Tisto, takrat..." Vidiš, misli sem..." Razumela je. "Nič, nič... Nikar, dobro je tako, kot je... Ah, kako dobro!"

Da, podvornil je vanjo, hotel je žebežati, se skriti, pustiti jo samo, hotel je biti mrtve zanjo. Kdo je prvi krivec in kdo je začel? Kdo je prvi grešil proti življenu, proti veri, proti ljubezni? Sicer pa to zdaj niso bilo važno, zdaj je vse dobro — ona in Griša, Griša in ona — neizmerna sreča... "Zapoj, Griša!" Neusmiljeno ga je spremeniла roka vojne. A nič se ni izpremenilo — toje bil on, njen Griša. Poslušala je njegov glas, gledala njegov nasmej, njegov pogled. Spomnila se je vseh preteklih dni, ki so ju vezali, velika in majhna veselja, bežne in globoke žalosti. Ne, tega sovražnikovi bajoneti in sovražnikovi udarci niso mogli prečrtnati, steti in izpremeniti. Griša je bil Griša, in tak bo vedno do konca življenu. Zdaj pa je bila beseda "konec" prazna, brez vsebine, brez pomena, zdaj se je začenjalo življenu. Griša je ostal Griša in nič ni moglo tega spremeni. Ne njegovega glasu, ne namsmeha, ničesar tistega, kar je bilo v njem bistvenega. Grigorij je kot domovina, ki jo je sovraž-

nik poobabil. Rodna mesta so kazala strašne rane, strašne brazgotine. Domovino so teptale noge okupatorja, železni žebli njegovih škornjev. Pogorišča so maličila mesta in vasi, ponosne stavbe so bile porušene. In vendor storkrat ljubša in dražja je zdaj domovina, človek bi hotel dati zanj vse sile, da bi se zase celice njene rane in bi se vrnila v prejšnje življenu, se spet razvretela pod toplim soncem svobode.

"Težko je bilo brez tebe, Maja, kako težko!" ji je rekela. In ona je vedela, da ne govoriti o času, ko sta bila ločena, ko sta bila daleč drug od drugega, marveč ravno o tistem času, ko sta se spet srečala, o težkih dneh v bolnici in tu, doma. "Tiho, tiho, s teboj sem, slišiš, vedno, vedno bom s teboj," mu je šepečala na uho, kot da bi mu zaupala veliko skravnost. "In ti boš z menoj, vedno, vedno, kaj ne?" Vedno, ljubezen..."

Zdaj je našla v sebi besede, ki jih je tako težavo iskala nekdaj, v bolnici. Premišljevala je: "Vse strašno, kar si preživel, boš pozabil. Spet se boš smejal, vzbudila bom v tebi veselje do življenu. Pobiral bom vsak kamen s tvoje poti, vsako zapravo. Kar boš potreboval, ti bom dvignila, da ne boš čutil, da nimaš druge roke." Saj zdaj vsega tege na treba govoriti. Zdaj je vse brez besede jasno — jasno njenemu in njej do dna srca. Nenkrat je Grigorij poskocil. "Vključi radio, hitro vključi radio." Vključila je. Jasno, Grigorij se tudi to pot ni zmotil. "Siroka je moja domovina. Prica-kovanje milijonov, veselje milijonov in sreča milijonov je bila v teh zvokih. "Vključi radio, vključi radio!" Nikoli se ni zmotil. Gledal je na rdeče, zlate, zelene zvezde raket, ki so se svečile na nebnu in je prepričano govoril: "Danes bodo se salve!" In ni se zmotil. Spet so iztrgali sovražniku del domovine iz rok.

Siroka je moja domovina... V predzadnjem sobi je zazvonilo. Marija je šla odpirat. Pri vratih je stal Voroncov. Umnaknil se je, kot da jo je nekaj udarilo v prsi. "Dobr večer, Marija." Ni ga povabila naprej, sta je pri vratih in ga prestrašeno gledala. "Vlak gre jutri dopoldne ob deštih. Bodil pripravljena okoli devetih." Pobledela je. Hotel je odgovoriti, a glas ji je odpovedal. "Karte in vse potrebno je urejeno." Marija se je posmila. Tiho, vendor razločno, skrbno izgovarja vsak zlog, je odgovorila: "Viktor, jaz ne grem nikom." Ni razumel. "Nikam ne grem," je ponovila. "Ne jezi se, jaz..." "Marija, kaj se je zgodilo?" Se včeraj... Saj je bilo vendor vse dogovorjeno? Sklonila je glavo. "Ne, ne, Viktor, motili smo se..." Zgrabil

V PARIZU je za bogataše že vedno vsega zadosti in zmerom "živahno".

Obrekovanji tobak

Ni je skoraj bilo zakonske žene, ki bi svojemu možu vsaj enkrat na dan ne omenila tistega psa, ki je poginil v treh minutah, ko so mu vbrizgnili pet gramov nikotina. Sedaj je navadno zakonski mož tisti, ki uporablja primera o psu kot svarec zgled.

Ali ima ta pes res tak pomen v vsakem dobrem zakonu? Sveda ga ima! Kajti noben mož ni nobena žena si nikotina ne vbrizgavata, marveč — kadita.

Dim vsebuje vsekakor nikotin. V prvovrstnih havanskih listih ga sicer ni, pač pa ga je povprečno 1% v manjvrednih tobačnih vrstah. Pri tem, pri temperaturi torek 480 stopinj, se nikotin uniči; vendor prodre in delček, čeprav neznanško razredčen, v dim.

Razredčen ali ne — strup je strup — porečajo nasprotniki tobaka. To se res dogaja povsod drugod, le pri strupih se stvarne ujema. Sicer bi bil tudi kisik strup! Pod velikim pritiskom se zasvetila rdeča luč. Prsketale so rakete in se vsupe po temenem nebu kot zlate, zelene, rdeče zvezde. "Dva," je štel Grigorij. "Tri..." Teaneje se je stisnila k njemu kot otrok. Da, to je bil on, njen Griša. Zanj so gremeli topovi, zanj. Njegovim ranam je prestolnica posiljala pozdrav. Od strani je pogledala na iznakaženi možev obraz. Razločno ga je videla. V Grigorijevem obrazu je bila tista notranja svetloba, ki ga je delala nadčloveško lepega. Marija se je ljubkočujoča v previdno dotaknila brzogotine na licu in pod očesom. Sem je zadeba roka vojne. Sem je udaril sovražnik. Na čast te brzogotine na obrazu njenega Grigorija streljajo topovi. Previdno jo je objel s svojo edino roko. Pobožala je prazni rokav. S to roko je raztrgal verige, s katerimi je hotel sovražnik vkovati domovino. "Deset!" Vojska je šla, šla, šla napad. Z njimi je šel Grigorij — nič zato, če je njegova roka ostala nekje daleč, na neznamen bojišču. Sel je z enakomernim in trdim korakom, z visoko dvignjeno glavo. Njen Grigorij Eden med milijoni. Njen Grigorij — edini na svetu. "In ko bodo začele goreti zvezde še nad Kremlinom," je rekela Grigorij in Marija jih je videla, kot da že gore... "Petnajst..." "Cena zmage..." kdo je že rekел tak? Kdaj? Ah, da, Voroncov... Ne, ne, to ni res, ni tako... S čim je mogoče primerjati vesele ned zmago in srečo svobodne domovine? In potem, kje je meja med človekom in njegovim domovino? Ali človek ne raste kot list na ogromnem drevesu, ali ne plava kot kapija v sumeči reki, ne živi kot kristal med gorskimi vrhovi?

Seveda ve vsak zdravnik, da bijejo občutljiva srca pri kroničnem nikotinismu hitreje in predvsem neonakomerno. Toda to se dogaja tudi pri ljudeh, ki niso kadilci in pri nekaterih se nič več ne izboljša, tudi če opuste kajenje.

Da, da, prav je imelo Vasjino dekle. Naj spoznajo njenega Grigorija, Grigorija, ki ga Moskva pozdravlja v imenu domovine. Žrtev? Oh, ta Voroncov! Nikoli ni ničesar razumel. Žrtev? Kako je neumen... Samo ljubezen... Kaj praviš, Marija?" "Nič, nič, kar tako..." Enostavno: ljubezen! — so govorile rakte. Samo ljubezen — so gremeli topovi. Samo ljubezen — so pisali na nebu zeleni, rdeči, zlati trakovi. Zemlja se je dušila v velikem veselju, v opojni pesmi, v globoki, resnični sreči.

Dr. John J. Zaverink
PHYSICIAN and SURGEON
3734 WEST 26th STREET
Tel. Crawford 2113
OFFICE HOURS:
1:30 to 4 P. M.
(Except Wed., Sat. and Sun.)
6:30 to 8:30 P. M.
(Except Wed., Sat. and Sun.)
Box 2219 So. Ridgeway Ave.
Tel. Crawford 5666
12 no. 28th Street — Call
Austin 5700

NE ČAKAJTE,
da prejmete drugi ali
tretji opomin o
poteceni naročnini.
Obnovite jo čim
vam poteče. S tem
prihranite upravi na času
in stroških, ob enim pa
izvršite svojo obveznost
napram listu.

BARETINCIC & SON
POGREBNI ZAVOD
Tel. 20-361
434 Broad Street
JOHNSTOWN, PA.

ZAKAJ KLJUNOROG ZAZIDAVA SVOJO DRUŽICO V DUPLO?

Ptič kljunorog doma po Indiji, Afriki in Malajskem otočju, se imenuje tako, ker ima veliko glavo z ogromnim težkim kijugom, na katerem čopi velika izrastlina rdeče barve. Ta ptič ne zida sebi gnezda, marevc meče svoja jajca v duplo. Brž ko so jajca iznesena in je ženka sedla nanje, možek zazida odprtino, pustivši le ozko skočnjo, skozi katero more ženka potisniti kljun. Tako zazidana v duplini ostane ženka vse dotlej, dà se izležejo goliči, včasih pa še dije, dokler ne napoi čas, ko je godenčičem poleteti. Kot stavivo, s katerim se zadelava taka duplina, služi po vsej priliki neka tekočina, ki jo izloča ptiči želodec, deloma ptiči izmed in livočica.

Pri nekih teh ptičev ostane ženka zazidana 50—60 dni, pri drugih 157—175 dni. V vsej tej dobi možek hrani ženko, pozneje pa vso družino na prav izvirnem način. Možek prinaša hrano ne v kljunu ali v krepljih, kadar to običajno delajo drugi ptiči, temveč v svojem želodcu. Približa se odprtini dupla in povrača hrano iz želodca skozi kljun. Pri tem so plodovi, ki jih bruhata, večkrat oviti s tanko opno. Dognano je, da je to epitelialna želodčna opna, želodčna povrhnica. Ptič ima nenavadno sposobnost, da izbljuva površno plast, v kateri so zbrani tudi požrti plodovi. Na ta način, ki spominja na sveže pripravljeno salamo od sadja, možak pita svojo soprogo.

Kljunoroeč se neznansko trudi, tako da je prišel v pregovor. Dokler samka vali, jo pita slednji dan do 3000-krat. Umiljivo je, da se njegova boljša polovica, sedeča v duplini, od tolike hrane zredi, on sam pa toliko hujša in medli, da neredito doleti čaplja: zagnavši se kvíšku, se zakadi na dečka ter mu sname kapo, nato pa se znova požrene kvíšku. Uplašeni dečko je prej bi se reklo zletel dol kačor splezal z drevesa. Ves vzemirjen nas je prosil, naj mu pregledam glavo, ali ni okrvavljen. Pomirivši se nekoliko, nam je povedal, da je v čapljinah krepljih strup, od katerega lahko umreš.

"Na visoki topoli smo zapazili čapljino gnezdo, kjer smo se načeli zateči ali mladiče all še jajca. Poslali smo nekoga od naših ljudi, da spleza na drevo. Se ni dospel do gnezda, kar ga doleti čaplja: zagnavši se kvíšku, se zakadi na dečka ter mu sname kapo, nato pa se znova požrene kvíšku. Uplašeni dečko je prej bi se reklo zletel dol kačor splezal z drevesa. Ves vzemirjen nas je prosil, naj mu pregledam glavo, ali ni okrvavljen. Pomirivši se nekoliko, nam je povedal, da je v čapljinah krepljih strup, od katerega lahko umreš."

Močan nagon za množitev in skrb za naraščaj ustvarja pri ptičih nešteto različnih načinov zaščite. Zategadelj je pojaven ptičev pričivnik, n. pr. splošno znana kukavica, ki podmeta svoja jajca v tuja gnezda, ne meneč se na svetu nič za svojega goleca, kako čuden in nepravanski.

Kako bi se mogel objasniti ta izredni način zazidavanja ženke? Po vsem videzu se je pojaval pri teh pticah kot sredstvo, da se zaščiti samica, ko vali, kakor tudi same jajca pred sovražniki — kuščarji, kačami in mali grzbiljivci, kakrsni je v izobilu po krajih, koder živi ptičevska materinška dolžnost.

Kako bi se mogel objasniti ta izredni način zazidavanja ženke? Po vsem videzu se je pojaval pri teh pticah kot sredstvo, da se zaščiti samica, ko vali, kakor tudi same jajca pred sovražniki — kuščarji, kačami in mali grzbiljivci, kakrsni je v izobilu po krajih, koder živi ptičevska materinška dolžnost.

Kako bi se mogel objasniti ta izredni način zazidavanja ženke? Po vsem videzu se je pojaval pri teh pticah kot sredstvo, da se zaščiti samica, ko vali, kakor tudi same jajca pred sovražniki — kuščarji, kačami in mali grzbiljivci, kakrsni je v izobilu po krajih, koder živi ptičevska materinška dolžnost.

Kako bi se mogel objasniti ta izredni način zazidavanja ženke? Po vsem videzu se je pojaval pri teh pticah kot sredstvo, da se zaščiti samica, ko vali, kakor tudi same jajca pred sovražniki — kuščarji, kačami in mali grzbiljivci, kakrsni je v izobilu po krajih, koder živi ptičevska materinška dolžnost.

Kako bi se mogel objasniti ta izredni način zazidavanja ženke? Po vsem videzu se je pojaval pri teh pticah kot sredstvo, da se zaščiti samica, ko vali, kakor tudi same jajca pred sovražniki — kuščarji, kačami in mali grzbiljivci, kakrsni je v izobilu po krajih, koder živi ptičevska materinška dolžnost.

Kako bi se mogel objasniti ta izredni način zazidavanja ženke? Po vsem videzu se je pojaval pri teh pticah kot sredstvo, da se zaščiti samica, ko vali, kakor tudi same jajca pred sovražniki — kuščarji, kačami in mali grzbiljivci, kakrsni je v izobilu po krajih, koder živi ptičevska materinška dolžnost.

Kako bi se mogel objasniti ta izredni način zazidavanja ženke? Po vsem videzu se je pojaval pri teh pticah kot sredstvo, da se zaščiti samica, ko vali, kakor tudi same jajca pred sovražniki — kuščarji, kačami in mali grzbiljivci, kakrsni je v izobilu po krajih, koder živi ptičevska materinška dolžnost.

Kako bi se mogel objasniti ta izredni način zazidavanja ženke? Po vsem videzu se je pojaval pri teh pticah kot sredstvo, da se zaščiti samica, ko vali, kakor tudi same jajca pred sovražniki — kuščarji, kačami in mali grzbiljivci, kakrsni je v izobilu po krajih, koder živi ptičevska materinška dolžnost.

Kako bi se mogel objasniti ta izredni način zazidavanja ženke? Po vsem videzu se je pojaval pri teh pticah kot sredstvo, da se zaščiti samica, ko vali, kakor tudi same jajca pred sovražniki — kuščarji, kačami in mali grzbiljivci, kakrsni je v izobilu po krajih, koder živi ptičevska materinška dolžnost.

Kako bi se mogel objasniti ta izredni način zazidavanja ženke? Po vsem videzu se je pojaval pri teh pticah kot sredstvo, da se zaščiti samica, ko vali, kakor tudi same jajca pred sovražniki — kuščarji, kačami in mali grzbiljivci, kakrsni je v izobilu po krajih, koder živi ptičevska materinška dolžnost.

Kako bi se mogel objasniti ta izredni način zazidavanja ženke? Po vsem videzu se je pojaval pri teh pticah kot sredstvo, da se zaščiti samica, ko vali, kakor tudi same jajca pred sovražniki — kuščarji, kačami in mali grzbiljivci, kakrsni je v izobilu po krajih, koder živi ptičevska materinška dolžnost.

Kako bi se mogel objasniti ta izredni način zazidavanja ženke? Po vsem videzu se je pojaval pri teh pticah kot sredstvo, da se zaščiti samica, ko vali, kakor tudi same jajca pred sovražniki — kuščarji, kačami in mali grzbiljivci, kakrsni je v izobilu po krajih, koder živi ptičevska materinška dolžnost.

Kako bi se mogel objasniti ta izredni način zazidavanja ženke? Po vsem videzu se je pojaval pri teh pticah kot sredstvo, da se zaščiti samica, ko vali, kakor tudi same jajca pred sovražniki — kuščarji, kačami in mali grzbiljivci, kakrs

Iz SANsovega urada

3424 W. 26th St., Chicago 23, Ill.

PRISPEVKI V SKLAD OTROŠKE BOLNICE

SEZNAM ST. 16

Gotovina v skladu dne 31. januarja 1947 \$123,248.00
Sprejetje v februarju, marcu, aprilu, maju in juniju 1947:

ILLINOIS:
Podružnica št. 96 SANS, Auburn, Ill.; 25 oseb darovalo po \$2, 13 oseb po \$1, dve po 50c in ena 25c, skupaj \$64.25 (za upravni sklad SANSA \$32.12).
Podružnica št. 2 SANS, Chicago, Ill.: Luka in Theresa Garden \$5, Maggie Krane \$10 (izročila Mary Arnež).
Podružnica št. 49 SANS, La Salle: Mary Zugieb, Depue
Podružnica št. 36 SANS, Waukegan: Mary Kauchnik \$10, Slovenke iz Waukegana, namesto cvetlic rajnki Mary Babnik, rojena Bergant na Dobrovici pri Ljubljani \$10, Anton Varsk \$5, Waukegan-North Chicago Community Chest \$300.

INDIANA:
Kokomo: Po \$5: Joseph Repovž, John Krhin, Anton Medved, Ignac Ursič, Frank Milar in Filip Milar, dve osebi po \$2, in ena \$1.50, skupaj \$35.50, izročili Jos. Repovž, Steve Skorjanc, Indianapolis, namesto javne zahvale vsem onim, ki so bili v pomoč ob času bolezni moje žene, in vsem, ki so poklonili cvetje na njeno krsto \$14.50.

MICHIGAN:
Paw Paw: društvo št. 539 SNPJ.
Podružnica št. 44 SANS, Traunik: Frank Mikulich in žena \$10, John Bartol in žena \$5, skupaj.

OHIO:
Podružnica št. 33 SANS, Bridgeport: Joe Bergant.
Canton: Društvo št. 315 SNPJ.
Podružnica št. 39 SANS, Cleveland.
Neffs: Josephine Brelich in Helen Markon vsota po \$5
Power Point: Agnes Chuck \$10, po \$5: Chas Bogatay, Jacob Taucher in Thomas Mercina, dve osebi po \$1, skupaj \$27. (Ta vsota je bila že izkazana v seznamu št. 13. novembra 1946, pod: Društvo št. 358 SNPJ).

PENNSYLVANIA:
Córebaugh: Društvo sv. Alekseja št. 36, ABZ.
Fayette City: Društvo št. 224 SNPJ.
Podružnica št. 73 SANS, Herminic: Louis Ravnikar, Wyano.
Nemacolin: Društvo št. 554 SNPJ.

Izročeno na II. konvenciji SANSA:
Podružnica št. 48 SANS, Cleveland, Ohio.
Podružnica št. 39 SANS, Cleveland, Ohio.
Podružnica št. 53 SNPJ, Johnstown, Pa.: S. D. Dom v Lorain Borough, \$50, John Jurca, Que Creek \$10.
Anton Furar, Chicago, Ill.

Prispevki naročnikov Glassa Naroda, New York:
John Valencic, Corry, Pa. \$10; A. J. Brecher, Powell, Pa. \$8; Po \$5: Cari De Zeutel, Elmhurst, Ill., Frank Primosich, Hasbrouck Heights, N. J., Mike Pike, Jenny Lind, Ark., John Sumer, Memphis, Tenn., Katerina Pfeiffer, New York, Jakob Oblak, Bessemer, Pa., Anton Celesnik, Waukegan, Ill., dva po \$3, eden \$2.50, dva po \$2 in eden \$1, skupaj.

RAZNI KRAJI:
Združena slovenska društva, San Francisco, Calif.
Karl Kocijančič, Santa Rosa, Calif.
Frank Hafner, st. Louisville, Colo.
Martin Absec, Wardner, Idaho
Društvo št. 225 SNPJ, Edison, Kansas.
Anthony E. Gnezda, Kinney, Minn.
Frank Smuk, Nopeming Sanitarium, Minn.
Podružnica št. 23 SANS, St. Louis, Mo.
Pomožni odbor in podružnice SANSA, Brooklyn, N. Y.: Karol Lustik \$5, ena oseba \$2, 3 po \$1, skupaj.
Podružnica št. 10 SANS, Canton, O. Prebitek priredbe kluba Unity (prej A. J. C. C.).
Ameriški slovenski državljanški klub, Acmetonia, Pa.
Podružnica št. 56 SANS, Milwaukee, Wis.: John Oevirk \$10, Frank in Amalia Bixjak \$5, skupaj.
Joseph Torkar, Carolina, V. Wa.
Obresti.

Gotovina v skladu 30. junija 1947
Obljubljena vsota (Pledges) \$127,747.15
\$33,000.00
\$160,747.15

32.13

15.00

100.00

325.00

50.00

25.00

15.00

5.00

15.00

500.00

10.00

100.00

5.00

5.00

15.00

1.000.00

500.00

60.00

5.00

66.50

896.80

10.00

5.00

20.00

5.00

27.00

10.00

13.50

14.00

15.00

14.00

805.14

PODRUŽNICA ŠT. 30 SANS, SHARON, PA.:

Društvo: Po \$25: Slovensec ša. 262 SNPJ, Keystoners št. 755 SNPJ, Federacija društev SNPJ za Ohio-Penns., Slovenski dom \$125, Midinški krešek št. 21 SNPJ \$100, društvo Sloga št. 174 ABZ \$15, prebitek veselice 17. novembra \$115, od predvajanja slik \$86. — Posamezniki: Joseph Cvelbar \$21, Anton Bogolin \$20, John Zele \$20, Joseph Malovich \$18, Anton Valentinc \$15, John Novak (Martine) \$14, Louis Godina \$13, Frank Kramer \$13, Godina Joseph (Greenvile, Pa.) \$12, Joseph Steklac \$12, Cvelbar Louis \$12, Garm Joseph, st. \$12, po \$11: Frank Steblaj Kristina Lenartčič in Frank Novak (šilkar). Po \$8: Frank Garm in Frank Stambol, Matthew Bohar, \$7, John Cvetin \$6, Jacob Jert \$6, Po \$5: Frank Bogolin, Helen Bitenc, Cimperman Frank (Kr.), Cimperman Frank, st., Cvelbar Louis (sin Jos.), Frank Dornik (Ellwood City), Garm Jack, Garm Joseph, ml., Leo Germadnik, Joseph Glavan, Frank Hribar (Cleveland, O.), Anton Kikel (Youngstown), Kolenc Joseph, Locknkar Rudy, John Matek, John Slabe, Frank O'Korn, Jerry O'Korn, Frank Rupnik st. in Frank Rupnik ml., (obi iz Wheatland, Pa.) vsak po \$5. Dalje po \$5: Savor Martin (Warren), Shmit Joseph, Joseph Valentinc in Louis Zikar. Po \$10: Martin Cvelbar (Greensburg, Pa.), Frank Miškar in Frank Šepch (Wheatland, Pa.), John Paulenich \$8, Martin Trobent \$10. Veseli družba 17. novembra \$4.15. Ena oseba darovala \$3, štiri po \$2, ena \$1.50, dvanajst oseb po \$1 in ena 50 centov. Skupaj zbrana in posiana vsota znaša \$100.00. (Ta vsota je bila že prej sprejeta in izkazana v naših prejšnjih seznamih, danes objavljamo samo imena darovalcev.)

Vsem prispevateljem in nabiralcem naša iskrena zahvala!

MIRKO G. KUNEL, tajnik.

NANKING, GLAVNO MESTO KITAJSKE

Nanking je s svojim visokim, zgodilo nekaj drugega. Prislo je do demonstracij proti Američanom. Tisoči mladih in dijaštvu. Obzidje ima petro vrat, ki jih stražijo vojaki in orožniki in jih ponoričajo.

Področje mesta obsega ogromen prostor, o čemer priča že to, da je mestno obzidje dolgo 35 km. Prebivalcev v mestu pa ni čez milijon. V severnem delu mesta, v tako imenovanem vladni četrti, so vile, poslanična in zadržljiva obzidje, kakovosten pokret, kakršnega ni bilo zadnjih dveh desetletij, od kar vladala tu Koumintang.

V Nankingu je kakoh 1200 ameriških vojakov. Pravijo, da so svetovalci v Ciang Kaišekovem štabu. Svetovalci pa so tudi v finančnem ministrstvu in bankah, v propagandnih ustanovah in v poročevalskih službi. Američani se počutijo tu kakor doma. Imajo lastno radijsko oddajo postajo in lastne telefonske centrale, svoj vojaški štab, svojo preskrbo in propagando. Imajo tudi lastno policijo, ki je pogostokrat bolj oblastna kakor kitajska. Američani imajo pravice, kakršnih nimajo noben Kitajec. Trg je kar poplavljen z ameriškimi izdelki: polno je konzerv, sadja, cigareti in vse mogoče drobnarjev iz vojaških in civilnih zalog. Kolikor je na prednega tiska na Kitajskem, je že ponovno naglašal, da so Američani prišli na Kitajsko "ne kot zavezniki, marvec kot zmagovalci." Množične demonstracije mladih so bile izraz protestnega gibanja proti vsem ameriški politiki na Kitajskem. Demonstracije so razgibale vse mesto. Po demonstracijah je bila na osrednjem vsebinskem skupinah konferenca, na kateri so voditelji demonstracij odgovarjali prebivalcem izmenoma ali po skupnem posvetu. Govorili so o državljanški vojni, o vmešavanju Američanov, o želi, da bi že končno zavladal mir. Prebivalci so jih vprašali: "Kaj pa nameravate dalje?" Neki student je odgovoril: "Tega ne vemo. To bo odvisno od položaja. Nikakor pa boja ne bomo končali, dokler ne dosežemo svojega namena."

Industrijskih obratov v Nankingu ni. Glavno mesto živi na stroške dežele, kateri ne dajo v povračilo nič drugega kakor vladne dekrete. Prebivalstvo Nankingu pripada uradništvu in trgovini. Kulturno življenje je zelo skromno. Nanking ima nekoliko srednjih in visokih sol, dva kinematografa in dvoje ali troje starokopitnih gledališč, drugega nič. Znanstveni ustavniki ne. V Nankingu ne ljubijo napredka in novotvarstva. Na prednji dnevni delavci si zato reje za svoje blivališče rajši izberi vsak drug kraj kakor glavno mesto. To daje vsemu življenju v Nankingu svoj pečat. Življenje je enolično in izrazito "provincijsko". Iani in letos pa sta lenobno mesto razgibala dva do doka.

Junija 1946. je prispealo v Nankingu odposlanstvo prebivalcev Sanghaja protestirati pri vladni zoperi državljanški vojno, ki venomer divja v tej dejavi. Na kolodvoru so odpolnili Sanghaja sprejeli policijski agenti z gorjčami, ki so poskrbeli, da je bila vsa delegacija prepeljana naravnost v bolnišnico. Oblastna so poskrbela, da so odpolnici takoj po okrevanju odrični nazaj v Sanghaj. Dogodek je prebivalstvo močno razburil. Letos v januarju pa se je

septembra 1945. je bila kapitulacija Japonske uradno podpisana. 9. septembra je sledil v Nankingu svečan podpis kapitulacijske listine v imenu japonske vojske na Kitajskem. Toda Nanking je še nadalje ostal v rokah Japancev. Še več, ko je kitajski vojni minister dne 8. septembra prvič po vojni prispeval s letalom v Nankingu, da bi podpisal kapitulacijsko listino, so Japonci stražili letališče. Ljudstvu je bil pristop zabranjen. Ministri so sprejeli zgolj visoki uradniki in oddelek kitajskih vojakov, vse skupaj pa so stražili japonski bájonet. Večje ljudstvo se je sprevrglo v vridržano ogorčenje in sovraťo. Ob cestah, po katerih se je peljal vojni minister, so stali ijdje in mu molče sledili z očmi.

Pozneje so vkorakali kitajski vojaki oddelek v Nankingu, tudi ti v varstvu japonskih vojakov. V ameriških uniformah in z ameriškim orožjem je prišla kitajska armada v Nankingu. Neki kitajski poročevalci, s katerim sem ostal na ulici, je rekel: "Japonska straža, ameriške uniforme in orožje, samo vojaki so kitajski . . ."

Do septembra 1945 so Japonci še stražili nekatera poslopja v mestu. Železnica med Nankinom in Sanghajem je bila do januarja v lanskem letu delno že zastražena od Japancev. Novembra 1945 si še lahko videl na cestah kitajskoga glavnega mesta kitajske čete, na katerih so bili tudi Japonci. Japonska komisija je še mesece in mesec vendarovala v Nankingu "red" in imenu "narodne vlade", kakor prej v imenu "narodne vlade", kar je bilo to letalo tipa "Bleriot". Letalo je brzelo po polju, stražno hrešalo in vzbujalo med radočednimi gledalci preplah.

Gore sem od nestrnosti. V eni minutni sem bil oblečen in prigancen sam babico, naj se čim bolj podvija.

Kaj vse je to pomenilo, je ljudstvo še pozneje do kraja razumelo. Ko je bil sovražnik premagan, so se kitajski vladni krogi obrnili na japonsko armado zastran zaščite, na drugi strani pa so zaprosili za pomoč za vitezno ljudstvo, ki se je dovolj posrečilo. Vitezni so zavedni, da je najina pot nekaj izrednega; jaz pa sem se vrtil na sedežu, pogledoval skozi okno in neprenehoma sprejaval, kdaj bova že vendar na mestu. Zelo me je zanimalo, kako se dvignejo v zrak, kako letajo in kam leta.

Končno smo le prišli na Hodiško polje. Že takrat, pred mnogimi leti je bilo vitezno ljetališče. Zastrasheno je bilo v vsi so se smeli svobodno sprejavati.

Na ljetališču je bilo zbranih več množičnih ljudi, ki so prav tako prišli gledati, "kako letajo letalci".

Dolgo sem gledal v nebo in z očmi iskal ljetala. Bolel me je že vrat, toda ljetala se ni bilo nobenega. Počasi mi je postajalo dolegač in sem bil užalen, ker sem misil, da me je babica ukazala na letala, kako letajo in kameni. Tukino je bilo moje prvo srečanje z letalstvom in z moskovskim letalstvom. V tem času Rusija lastnih letal skoraj ni imela. Na tujih letalih pa so ruski letalci delali dele prve v načrtovanih brezuspehljih poletih. Tudi sam sem bil priča enemu takih neuspehljih polizkusov, zato to prvo srečanje v meni ni izvajalo nobenega posebnega navdušenja. Hitro sem pozabil ljetališče in letalo.

Tedaj ni sluhil še nihče v družini, da bom graditelj letala, le moja mati je že sanjarila, da bom inženir.

Takino je bilo moje prvo srečanje z letalstvom in z moskovskim letalstvom. V tem času Rusija lastnih letal skoraj ni imela. Na tujih letalih pa so ruski letalci delali dele prve v načrtovanih brezuspehljih poletih. Tudi sam sem bil priča enemu takih neuspehljih polizkusov, zato to prvo srečanje v meni ni izvajalo nobenega posebnega navdušenja. Hitro sem pozabil ljetališče in letalo.

Na ljetališču je bilo zbranih več množičnih ljudi, ki so prav tako prišli gledati, "kako letajo letalci".

Springfield: Joseph Ovca in John Goršek.

Virčin: Fr. Hršič.

Waukegan-N. Chicago: Martin Judnič.

Export: Jos. Britz.

Forest City: Anthony Drasler Jr.

Hermis: Anton Zornik.

PROLETAREC

THAT IS "FREEDOM OF THE PRESS"

Men Who Are Making Fabulous Profits Endeavor to Deprive "Vendors" of Benefits of Social Security System

By voting a bill which would deprive newspaper "vendors" of Social Security benefits, President Truman recently again called attention to the greed of wealthy publishers.

The big daily papers are "gold mines" — on the basis of money invested, they produce more profit than any other industry — yet the publishers seem to lie awake nights thinking up schemes to take pennies from the boys and men who make all this wealth possible by delivering the papers of peddling them on the streets.

The publishers have seen to it that their newsboys are not protected by child labor laws, on the pious theory that such legislation infringes on the "independence" of the "little merchants."

As no one under the age of 18 comes under the Social Security Act, the publishers have never paid Social Security taxes on the earnings of most newsboys, nor do the latter gain any "credits" toward pensions in their old age.

Even the greed of the publishers should have been satisfied by their favored position under the child labor and Social Security laws, but they were still unhappy.

They had to pay Social Security taxes on the earnings of the older boys and men who operated "newsstands" on the streets, and depended on these stands for their livelihood.

The publishers went to court to get these newspaper vendors "exempted" from the Social Security law. The courts said, "No," so the publishers turned to Congress.

Congressman Bertrand W. Gearhart (Rep., Calif.) introduced a bill giving the publishers what they wanted. The measure passed the Senate and House in the crowded closing days of the past session.

If the President had signed it into law, the men who devote their lives to selling newspapers would never qualify for Social Security pensions, but the wealthy publishers would pocket some extra profits.

In vetoing the bill, President Truman said:

"It narrows coverage under the Social Security laws, while our object should be to enlarge that coverage."

"It would establish a precedent for special exemption. We must not open our Social Security structure to piecemeal attack and to slow undermining."

Incidentally, how much of this story have you read in your daily newspapers? Those we have seen scarcely printed a line about the bill while it was going through Congress. Even when Truman vetoed it, they did not tell their readers what the bill was designed to do.

That is "freedom of the press." — Labor, Washington, D. C.

FANTASTIC COST OF MILITARISM

The fantastic cost of militarism is illustrated by a report that Uncle Sam will build a "wind tunnel" costing \$100 million and so huge that "only the Columbia River in the Pacific Northwest" could furnish the electric power to operate it.

In other words, all the power one of the nation's greatest rivers can generate will be used to produce wind for testing war airplanes and deadly new "missiles."

Yet this is only one of many "giant wind tunnels" which are planned, the report says, and these tunnels are a comparatively small part of the vast "military preparedness" program.

Militarism Is No Answer To Communism

Kenesaw M. Landis II in The Chicago Sun

Logansport, Ind. — At Rio De Janeiro the 21 nations of the Western Hemisphere are gathered together to draw up a defense pact. Defense against whom?

Nazi Germany? That danger has passed, and no one is expecting it again. The only real concentration of Nazis left is in Argentina.

For awhile we regarded Argentina as a threat to peace on this account, and also because her President Peron was busy establishing his own type of Fascist dictatorship.

Several South American republics were concerned by Peron's economic blackmail tactics, and by his proudly goose-stepping soldiers.

But this danger has been forgotten, partly on the advice of Sen. Vandenburg, who sees a greater danger. What is it? Communism—Red Russian Communism.

As a military threat Communism seems a little far-fetched. South America is about as far from Russia as it is possible to get.

But our statesmen are worried about native Communism, and for this reason they have made up with Dictator Peron and seek to welcome him as an ally.

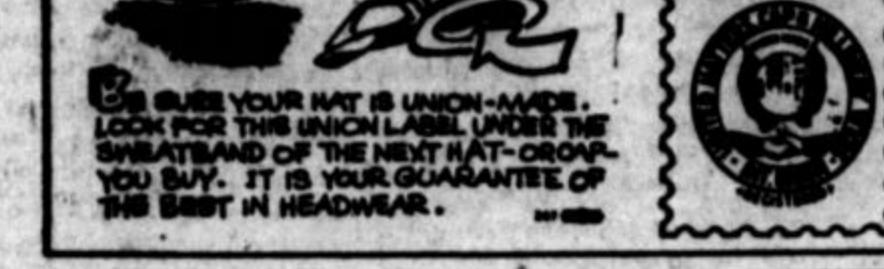
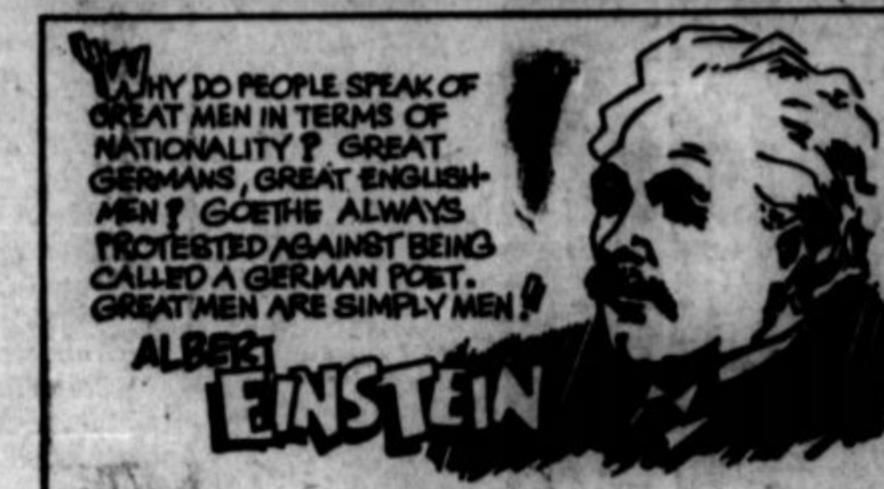
Indeed, once the defense pact is signed, Peron will qualify under the State Department plan for the latest in American military equipment.

Once the program has been approved by Congress all the banana, quinine and rubber republics will be entitled to share in standardized arms of American manufacture, and their soldiers, sailors and airmen will be instructed in the best ways of killing people. This is our new Good Neighbor policy.

What share Peron would get has not been worked out, but distribution in general would be on a pro-rata basis so that the biggest dictators, and those most feared by their neighbors, would get the most U. S. help.

But how will Peron and his com-

THE MARCH OF LABOR

LOUIS ADAMIC AND HIS WORK

By LOUISE JURSEY

Carey McWilliams of Los Angeles, a noted lawyer, civic leader, writer and lecturer was once asked by some of his friends: "What sort of person is Louis Adamic?" Without hesitation Mr. McWilliams replied in a very thoughtful manner, "Louis Adamic is the sort of person who should be known to every thinking American."

In those days friends of Mr. McWilliams had heard that he knew an interesting chap who worked in the pilot's commissioner's office in the harbor at San Pedro, Calif. Mr. Adamic wasn't as well known a personality then as he is today. But nevertheless, he had started climbing up the ladder of success as a writer (as the familiar saying goes). At this present writing Mr. Adamic has at least his fourteenth published book to his credit, has written hundreds of magazine articles, and some of the best short stories (some of them having received the O. Henry's awards).

I met Mr. Adamic for the first time back in 1934 (in Milwaukee) at which time he was lecturing and traveling under the Carnegie Award. At that time he was also gathering material for his book which he entitled "My America." I recall our conversation at that time as clearly as if it were yesterday. Mr. Adamic said: "I've traveled about 40,000 miles gathering material for this one book." "Where do you go from here?" I ventured to ask him, for I had always been a very curious and perhaps much too inquisitive person. (At least that's what I was very often told even when I was but a child.) "I'm finally going home," he said—and I could feel by the way the words were spoken that he was really glad that his big ordeal had at last come to the finishing point. We paused a while, neither of us speaking—but yet somehow subconsciously looking at each other, we suddenly both smiled. It was then that I particularly noticed that his features were typically Slavic. His eyes shone with a kindness that could not only be seen, but felt as well. He appeared to be somewhat nervous from the strain of traveling and lecturing. His handshake as I recall now, was firm and very sincere. I had sensed immediately that he was a genuine human being—that there was nothing false about his personality. He was the sort of person whom anyone could take a liking to on first meeting him. Finally our silence was broken, and with his somewhat unusual sense of humor he said laughingly, "I've lectured so much that my throat feels like a little hoarse." He paused a moment to clear that annoying frog in his throat, apologizing politely for it a second later, he added in a quiet tone, but still somewhat rather harsh voice, "but I'm enjoying every minute of it." As I recall this incident now, I remember distinctly that at that time even if Mr. Adamic was actually enjoying every minute of his work, I, on the other hand, had felt se-

rely sorry for the poor fellow. How, I wondered to myself, was he going to deliver his lecture that evening. But somehow, miraculously, it was done.

Adamic is a hard worker

Mr. Adamic is an extremely busy man, working seven days a week when he is writing a book. I am made to understand that he will start his work day at about 4 A. M. and generally works up to 8 P. M. (It is obvious of course that he stops long enough to eat, and so perhaps it is rather silly at all for me to mention this fact.) Just before retiring he goes for a walk. This of course is so that he gets a breath of fresh air, so that perhaps he'll sleep well, and perhaps not keep dreaming all night of the book on which he might at that time be working.

This routine I am made to understand will go on until his book or work is entirely completed. After completion of his work, he takes a sort of relaxation period. But actually, he is just as busy during his relaxation period as he is during his routine of writing, for it is now that he will usually catch up on his correspondence, does much heavy concentrated reading, and perhaps will again appear for a schedule of 50 or easily 60 lectures in the next few months.

For example, in the months of February and March of last year (1946) he had as many as 50 lectures on his schedule. It is here also that Mr. Adamic will start gathering new material for the book that is yet to be written—and it is not unusual, but as a matter-of-course, that he also spends a great part of his time in research work. He is an extremely honest man, both in his writing and in speaking—and he sees coming events with such clarity that the results have often proved to be simply amazing. He draws an expression from the document of the Declaration of Independence—for justification of his position: "that all men are created equal under God." And he honestly and sincerely means all men—whether they are white, black, yellow, red or brown. He firmly believes that men should not be discriminated against because of their race, creed, or color, or religion. It is this writer's belief that Mr. Adamic's work and ideals will never die, and that his writing will go down in history as that of an important leader for a better and a more peaceful world. In this Mr. Adamic is really doing a fine and splendid job, and it is needless to say he is a hard and a very conscientious worker. Thus, one can judge and visualize what an extremely humanitarian and busy man Mr. Adamic really is.

(To be continued)

LAND BOOM

Farm land values are in fine shape for a bust. They are within 5 per cent of hitting the record of the 1920 land boom, which ended in disaster to many farmers, the Department of Agriculture reports.

One of the significant disclosures is that half of the purchases in the last three years were made with borrowed money. A decline in farm prices and income, the Department said, would cause farmers to "again have difficulty in meeting mortgage payments and other fixed obligations."

IMPORTANT, IF TRUE

The National Lumber Manufacturers Association told the Washington newspaper men that the "lumber shortage" is over.

POVERTY AMIDST PLENTY

Relief Needs Increasing

In Nation's Richest City

Washington is one of the nation's richest cities, with probably the highest per capita wealth. Nevertheless, poverty exists and is increasing at a rather alarming rate, welfare officials disclose.

During May more than 9,500 persons—aged, blind, children and handicapped—found it necessary to appeal for public relief. That is about double the number of cases in April.

Job layoffs and salary reductions are held partially responsible for a 25 per cent increase in the number of penniless persons admitted to hospitals.

A fourth of those on relief are said to be employable, but are unable to obtain jobs offering wages sufficient to enable them to support themselves and families.

REPORT \$2,580,000

Jobless in July

Washington.—Of the 2,580,000 jobless in the U. S. during July, the U. S. Census Bureau said August 7, there were 770,000 veterans of World War II and 800,000 women looking for work.

Although the labor forces for July was 60 million, there were 29,000 more jobless than in June and 310,000 above the total unemployed in July, 1946.

The bureau also said that included in the 60 million listed as employed were five million who did not work at their jobs in July for various reasons, but who were not looking for work. The figure also covered 300,000 idle because of bad weather, layoffs of a temporary nature with definite instruction to return within 30 days.

The Slavic American Is Your Magazine

By LEO KRZYCKI and GEORGE FIRINSKY

The first issue of THE SLAVIC AMERICAN, a quarterly published by the American Slav Congress, is off the press and ready for distribution.

The appearance of our publication, at this critical period in the life of our country and its relations with other nations, is an expression of the determination of millions of Americans of Slav descent to carry forward Roosevelt's legacy for the building of a lasting peace based on a complete destruction of fascism.

Never before has the need of such a magazine for Slavic Americans been so great as today when the policymakers of our country, having abandoned FDR's policies, are going ahead with plans to rebuild the industrial might of Germany, at the expense of former allies.

THE SLAVIC AMERICAN must compete for readers in a field monopolized by such million-dollar publications as LIFE and LOOK. Our publication needs a lot of backing.

BILLIONS

If proof is needed that Big Business got much bigger during the war, it is supplied by a United Press survey.

It reveals that there are now 45 companies with assets of more than a billion dollars each, more than double the number in the boom year of 1929.

Banks and insurance companies top the list. Metropolitan Life, with assets of more than \$8 billions, is first, and Bell Telephone second, with more than \$7 billions. Several railroads are in the select club.

NOBILITY

By ALICE CARY

True worth is in being, not seeming.

In doing, each day that goes by Some little good—not in dreaming Of great things to do by and by, For whenever men say in their blindness,

And spite of the fancies of youth, There's nothing so kingly as kindness,

And nothing so royal as truth.

We get our mete as we measure—

We cannot do wrong and feel right,

Nor can we give pain and gain pleasure,

For justice avenges each slight.

The air for the wing of the sparrow,

The bush for the robin and wren,

But always the path that is narrow

And straight, for the children of men.

We jest should be such that all will be able to join in it.—Feltham.

IS DEMOCRACY WHAT YOU CALL IT?

We have been bothered by a quotation attributed to Henry A. Wallace which has been bothering us. Here it is:

"... my hope that we shall return to an atmosphere in which we can save democratic capitalism."

We are annoyed by that statement because it conflicts with a conviction we have long held; namely, that there is no such animal as "democratic capitalism."

All our lives we have been conscious of the fact that the owners of industry are in a position that makes them superior to workers. Also that their ownership makes it possible for them to dictate the terms under which other people may work and live. Even though we recognize that the existence of a strong union movement could modify the inequalities that exist we are not willing to concede that democracy exists within any society that gives owners a right to collect from the labor of workers.

Even those of capitalism's spokesmen who choose their words with care shade their claims of democracy by speaking of the "democratic form" of government. We are willing to agree on that basis: we have the form, but not the fact. Moreover, we don't think we can possibly have full and complete democracy without ending private-profit capitalism.

Perhaps democracy is what one calls it. If so, we have a right to insist upon our own definition, and not submit that social ownership and democratic management of the means of life is the basis of the democracy to which the human race must go forward—and not "return to," as Mr. Wallace puts it. —Reading Labor Advocate.

What Are Our Interests in Greece?

Lake Success, N. Y., is a pleasant place on a hot day. There spokesmen for the United Nations are debating issues which have a direct bearing on when and where the next World War will break out. Needless to say, every American should be intensely interested in the discussion. Your boy will do the fighting, if these diplomats don't get together.

And they are not getting together. Herschel D. Johnson, a "career diplomat," speaking for Uncle Sam, said that our country was prepared to send armed forces into Greece to avert "Communist domination." That's the kind of thing that has led to wars in the past. Don't be surprised if it has the same result this time.

Our side proposes that the United Nations appoint a commission to preserve order along the Greek border. This is based on the assumption that "Red" guerrillas from Yugoslavia, Bulgaria and Albania are harassing the Greeks and, unless they are headed off, will eventually take over that country.

Russia has vetoed the American suggestion. Under the United Nations charter, five nations—the United States, Britain, France, China and Russia—have this veto power. Our representatives have said they are not in favor of abolishing it, but they don't like the way Russia uses it. Russia replies that, under the U. N. charter, it has the right to use the veto in any way it sees fit.

Now Mr. Johnson announces we will bypass the United Nations, unless the Soviet back up. That's dangerous move. In the first place, it means that one of the most important provisions of the United Nations charter is about to be junked and, next, it may mean war if Russia doesn't yield.